

razkristjanjenem svetu, je pristen ali av-
tentičen duhovnik danes le misijonski du-
hovnik.

/Prim.: Kerkhofs, Aspects sociologi-
ques du sacerdoce v Nouvelle revue théolo-
gique, 1960, marec, in škof dr. Paul Rusch
Kirche im Gebirge und anderswo, 1959, pog-
lavlje: Die Pfarre/.

IN PRIMIS GLORIOSAE SEMPER VIRGINIS

U predašnjem člančiču smo zajedno s
O. BALIČEM istakli značajnu činjenicu, da
i tako štedljiva rimska liturgija govoreći
o Mariji rado upotrebljava uz njezino ime
i ukrasne dodatke, kako to vidimo, na pri-
mjer, u početku molitve Communicantes. A-
ko sada nešto pobliže promotrimo te UKRAŠE,
opaziti ćemo, da su oni odabrani s izvanred-
nom teološkom preciznošću i pravom staro-
rimskom pronicavošću. U riječima: - Spomen
štujući najprije slavne vazda Djevice Mari-
je, Roditeljice Boga i Gospodina našega I-
susa Krista - zapravo je u jezgri izražena
sva katolička nauka o Mariji:

Marija je Božja Majka, Majka Spasite-
ljeva, - sva u slavi trajnog djevičanstva,
- zato dostojna štovanja i PRIJE i IZNAD
svih svetih, cultu hyperduliac.

Izraz "semper Virgo", vazda Djeвица,
odgovara grčkomu: Aeipárthenos i izriče do-
gmu o djevičanstvu Marijinu PRIJE Isusova
poroda /ante partum/, U samom porodu / in

partu/ i POSLIJE poroda Spasiteljeva /post partum/. Marija je bila Djeвица UVIJEK i ostala takva ZAVUJEK. Sin Božji postajući ČOVJEK nije mogao imati zemaljskoga oca: njegova Majka morala je biti Djeвица. To jedinstveno čudo DJEVICE-MAJKE, koje sv. Bonaventura naziva: privilegium singulare /De annunt., sermo II; Opera IX 661 a/, toliko je zanosilo stare kršćane, da su Mariju nazivali jednostavno DJEVICOM, per antonomasiam, kao vlastitim imenom. To je ostalo do danas. U miloj crkvenoj pjesmi AVE MARIS STELLA upravo je tako i nazivamo: Virgo singularis, što je naš Pavelić preveo na dva načina: Djevo osobita, i: Djevice nad svima.

Dobro je jedno i drugo. Ali ja bih volio onaj stari prijevod: DJEVICE JEDINA, kao što je i nazvana u najstarijoj poznatoj molitvi Mariji: mōne hagne /grčki: sama čista/. Nađen u Egiptu, ne znamo kada ni gdje, nabavljen je fatimske godine 1917. za poznatu "John Rylands Library" dosta oštećen list papirosa, koji će istom 1938. objelodaniti egiptolog C. H. Roberts pod siglom Pap. Ryl., 470, a njegov kolega E. Lobel doznačiti najkasnije 3. stoljeću posl. Kr. Slijedeće godine pošlo je za rukom ocu Mercenieru ustanoviti, da se na papirosu sačuvao grčki tekst latinske molitve SUB TUUM PRAESIDIUM. On ga je poredio s bizantinskim, ambrozijanskim i rimskim tekstom. I dok je u bizantinskom MCNE HAGNE, u ambrozijanskom SOLA CASTA, u rimskoj verziji glasi: SEMPER VIRGO GLORIOSA.

I upravo taj izraz GLORIOSA uz Virgo karakterističan je za rimsku Liturgiju, kad govori o Mariji. U drukčijem kontekstu, ali vrlo solidno dokazuje K. Delahaye, da Sveti Oci nisu Marijino djevičanstvo shvaćali samo u okviru DOGME, kako ga shvaćaju i današnji bogoslovci, nego i još mnogo DUBLJE i ŠIRE. Zato i jest glavna oznaka toga jedinstvenog djevičanstva ne toliko ČISTOĆA - inače sjajnija od anđeoske! - nego POSLUŠNOST /vidi Wissenschaft und Weisheit, 1949/.
 • "U takom gledanju na djevičanstvo uključeno je u jezgri sve ono, što mi danas, poslije dugog razvoja teološkog umovanja, razumijemo pod puninom milosti, kojom je bila obdarena Marija" / n. mj. 88 /.

Žena i još djevica Eva u svojoj NEPOSLUŠNOSTI hoće da bude "kao Bog" - i gubi milost i raj... Marija, ova obećana ŽENA i POSLUŠNA DJEVICA, na dan svoje najveće SLAVE, postajući Majka Božja, proglašuje se pred nebom i zemljom - SLUŽBENICOM COSPODNJOM: ECCE ANCILLA DOMINI... Mater et Ancilla! Dvostruka slava! O zaista: beata Maria semper Virgo, quae virginitatis gloria permanente, lumen aeternum mundo effudit /Praef. de B. M. V. /! Zato i molimo: intercedente beata, et gloriosa semper Virgine /u: Libera nos/. Zato i Leon XIII u onim molitvama poslije Mise ostaje u najljepšoj tradiciji svete rimske Crkve, kad propisuje da molimo: po zagovoru SLAVNE i neoskvrnjene Djevice....

T a u

VAŽNO UPOZORENJE! - Vrhovna sveta kongregacija Sv. Oficija, na plenarnoj svojoj

sjednici 20. srpnja 1960., sa zabrinutošću je konstatala, da se u posljednje vrijeme objelodanjuju teološke rasprave o djevičanstvu Presv. Djevice "in partu" pisane tako, da to nije u skladu s naukom Crkve i s osjećanjem vjernika. Zato upozorava sve, kojih se tiče, da se ubuduće zabrane slične rasprave o tom pitanju. - Ovo je važno i za propovjednike, profesore, predavače...

:::::

REVIZIJA VLASTITIH KALENDARA I PROPRIJA

Sveti Zbor Obreda izdao je 14. veljače o. g. "Uputu o reviziji partikularnih Kalendara, Oficija i Misa u smislu novog Kodeksa rubrika" /AAS 1961, br. 3, s. 168-180/. Svrha je ove Upute, koja počinje riječima "Ad rubricarum Codicem", da se prema istim načelima prema kojima je obnovljen opći Kalendar, Brevijar i Misal obnove također i vlastiti dijecezanski i redovnički Kalendari, te vlastite službe u Brevijaru i Misalu. Uputa ima 65 točaka podijeljenih na 8 poglavlja:

1. Opća pravila
2. O broju i proširenosti svetkovina
3. O stepenu svetkovina
4. O danu svetkovina
5. O nekim pojedinostima /O svetkovinama Zaštitnika, O svetkovinama što se obično zovu "iz pobožnosti", O svetkovinama koje su brisane iz općeg Kalendara/
6. O tekstovima